

LACKFI JÁNOS

A távolság

A távolság közöttünk... Attól a pillanattól fogva, hogy láttalak kiszállni abból a liftből, fejemben szaladgált apró másolatod, képzeletem szorgalmasan termelte a jeleneteket, mit csinálhatsz most, fürdesz, olvasol, tanulsz, vagy valaki mással találkozol, mész buliba, igazából sejtettem, hogy bár az én fejemben kicsinyített másod megkezdte életét, a te fejedben senki nem szaladgál, aki rám hasonlítana, tenni kellett hát róla.

Ekkor hívtalak

el arra a nevezetes első teázásra, hogy aztán hat órán keresztül beszéljek lyukat a hasadba, és a köztünk lévő távolság lerövidült egy kisasztalnyira, ha előszedtem volna egy mérőszalagot, egzakt módon megállapíthatom, hogy a két csésze egy méteres távolságon belül helyezkedik el, ott voltál karnyújtásnyira, sejtjeid milliárdja ott remegett egészen az én milliárdnyi sejt kocsonyám közelében, szemsugaram keresztezte szemsugarad, a két indázó növény pedig, kettőnk lelke alighanem kicsit egymásba kuszálódott ennyi idő alatt.

Míg zagyva beszédemmel elkábítottalak, észrevétlenül madzagot hurkoltam a kislábujjadra, közönséges piros pamutfonál, talán abban a pillanatban is rengeteg nagymama és anyuka kötött idéetlen pulóvert, sálát, lábszárvédőt gyerekének ugyanilyen anyagból.

A bolti fonál bevált, működött, attól fogva ha csak megmozdultál, bennem a fájdalom jelezte, hogy távolodsz, elutazol, máshoz közeledsz, vagy akár csak saját fenyegető belső örvényeidbe ugrottál fejest, és most pereg a fonál a mélység peremén, surrog hangtalan. Így van ez ma is,

*huszonnégy-huszonöt év óta
 hiányod időnként belém tép olyankor is,
 amikor csak vásárolni, misére, ügyet intézni
 vagy valakivel beszélgetni szaladtál le,
 időnként elutazol, és az autó, a busz mögött
 nyúlik a fonal végtelen hosszan,
 füvek közt surran, bokrokba akaszódik,
 én pedig idehaza küszködöm
 a vonszolódó fájdalommal,
 ha pedig én utazom, a repülőt a földdel
 összekötve ugyanígy feszül a zsinór,
 érzem, ahogy forgolódsz álmodban,
 ahogy kimész vécére, a konyhába vizet inni,
 ahogy sétáltatod a kutyát, hozod-viszed
 a gyerekeket, én pedig lámpasoros
 rakpartokon keresem a nyomodat,
 várfokra kiállva mélységekbe pillantok,
 zuhogó folyók szédítik tekintetemet,
 észveszejtő mintázatokká összerakott
 kőhalmok, épületek zezugait járom,
 és ebben a labirintusban próbálok
 visszatalálni hozzád, Ariadné.
 Kötélhúzás az életünk, és csak azoknak
 a pillanatoknak van valódi értelmük,
 csak azok éltetnek igazán, amelyekben
 a távolság közöttünk megsemmisül,
 és végtelen hosszú kötelékébe gubancoltan,
 mint a selyemhernyó, bebábozódunk.*

Kitelepítettek 1950 (olaj, vászon, 130 × 80 cm)